

POSTANOWIENIE

Dnia 5 listopada 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z powództwa J. P.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych w Warszawie
o zadośćuczynienie i rentę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 5 listopada 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z dnia 26 maja 2014 r., sygn. akt I ACa 1813/13,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania**
- 2) przyznaje adwokatowi A.K. od Skarbu Państwa Sądowi Apelacyjnemu w Warszawie kwotę 2700,- (dwa tysiące siedemset) złotych, powiększoną o podatek VAT z tytułu kosztów udzielenia powodowi nieopłaconej pomocy prawnej z urzędu.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 26 maja 2014 r. Sąd Apelacyjny w Warszawie oddalił apelację powoda od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie. Powód dochodził w sprawie zadośćuczynienia i renty, opierając te roszczenia na twierdzeniu o pogorszeniu swojego stanu zdrowia psychicznego na skutek bezprawnych działań pozwanego. Wyrażały się one, jego zdaniem, w bezpodstawnym wezwaniu go do zapłaty zaległości z tytułu składki na ubezpieczenie społeczne i zdrowotne oraz na Fundusz P. i Fundusz G., a także w podjęciu w stosunku do niego czynności egzekucyjnych. Sąd Apelacyjny stwierdził, że pozwany skutecznie podniósł w sprawie zarzut przedawnienia, ustalając początek biegu terminu przedawnienia z uwzględnieniem okresu, w którym miały miejsce czynności pozwanego oraz objawy złego stanu zdrowia powoda.

Orzeczenie to zostało zaskarżone skargą kasacyjną przez powoda, zarzucającego mu naruszenie: art. 217 § 1 w związku z art. 278 § 1 k.p.c.; art. 328 § 2 w związku z art. 391 § 1 k.p.c.; art. 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny (Dz.U. Nr 80, poz. 538) w związku z art. 442 § 1 k.c., a także art. 415 k.c. Na tej podstawie skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i orzeczenia Sądu pierwszej instancji oraz o zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W sprawie nie zachodzą przesłanki uzasadniające przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. W szczególności, wbrew twierdzeniom skarżącego, wniesiona skarga nie jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Przesłanka ta powszechnie rozumiana jest w orzecznictwie jako stan, w którym skarga kasacyjna uzasadniona jest już na pierwszy rzut oka i w sposób ewidentny, bez konieczności prowadzenia złożonych rozumowań (tak m.in. Sąd Najwyższy w postanowieniach: z dnia 1 kwietnia 2015 r., I CSK 681/14, nie publ. oraz z dnia 15 lipca 2015 r., IV CSK 17/15, nie publ.). Sytuacja ta ma więc charakter szczególny i kwalifikowany - jedynie bowiem wtedy uzasadnione byłoby przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej, która stanowi nadzwyczajny środek

zaskarżenia, silniej realizujący interes publiczny (w tym wypadku wyrażający się w eliminacji rażąco wadliwych orzeczeń) niż indywidualny interes stron.

Wskazywana przez skarżącego kwestia braku dopuszczenia dowodu z opinii biegłego psychiatry, mimo złożenia przez powoda wniosku w tym zakresie, bez wątplenia nie odpowiada w okolicznościach sprawy tak rozumianej oczywistej zasadności. Prowadzenie postępowania dowodowego leży w kompetencji sądu, mogącego oceniać zasadność przeprowadzania określonych środków dowodowych. Kwestia braku potrzeby przeprowadzania dowodu z opinii biegłego psychiatry była przedmiotem uwag w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia i trudno doszukać się w tym zakresie jakichkolwiek oczywistych uchybień. Niezależnie od tego nie można uznać, by przyczynę oczywistej zasadności skargi stanowił sposób określenia przez Sąd Apelacyjny początku biegu terminu przedawnienia. Także ten problem opierał się w przeważającej mierze na ustaleniach faktycznych co do chwili, w której u powoda wystąpiły wskazywane przez niego problemy zdrowotne. Szczegółowe uwagi Sądu Apelacyjnego zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia nie wskazują, by wyciągnięte z tych ustaleń wnioski w odniesieniu do początku biegu przedawnienia były ewidentnie niepoprawne.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzeczono jak w postanowieniu. O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 § 1 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (j.t. Dz.U. z 2013 r., poz. 461 ze zm.).